

jeg ogsaa, at Modpartiet — hvad enten nu Fleertallet, eller dette i Forbindelse med den ærede Minister bør henregnes dertil — kan gaae ind paa den Bestemmelse, at Prioriteten betragtes som secundair, naar der i en Eiendom er optaget et Laan paa 1ste Prioritet af offentlige eller Umyndiges Midler, og at, hvis dette ikke er Tilfældet, den secundaire Prioritet først betragtes som indtrædende, naar $\frac{2}{3}$ af Eiendommenes Værdi, efter lovlig Taxation, støder til. Det er dette Forslag, som jeg troer bedst vil tjene Eiendomsbesidderne, og som ikke fraviger det Grundprincip, der, saavidt jeg har forstaaet Betænkningen og Forhandlingerne rigtigt, er udtalt baade af Fleertallet og af den ærede Minister. — Man har her talt en Deel om Creditforeningerne, idet man henviser Laansøgerne til disse, og siger, at de der kunne faae deres Erang til Penge fyldstgjort paa en billig Maade, men jeg troer, at den Bequemmelighed og Billighed, der skal være forbunden med de Bilskaar, paa hvilke der siges, at man kan faae Penge til Laan af Creditforeningerne, i høi Grad overvurderes, og denne Tro er for mig bleven bekræftet ved Betragtning af Tingenes Gang i det daglige Liv, og den Erfaring, man henter deraf, er en bedre og sikrere Læremester end den Mening, man danner sig om Creditforeningerne ifølge skrevne Forslag og andet. Saadant. Det er nemlig et Factum, som vil kunne godtgjøres ved Pantesattester i et stort Antal, at de Penge, som staae i de første Prioriteter i en stor Deel af de Eiendomme, som i de senere Aar ere opførte i Kjøbenhavns Forstæder og nærmeste Omegn, ikke ere Creditforeningernes, men derimod Penge, som ere laante mindst til 6 pCt. fra Hamborg og Altona paa Bexler med tilhørende Skadesløsbrev, og jeg veed af Erfaring, at Eiendomsbesidderne, som behøve Penge, hellere gaae hen og tage disse fremmede Penge, uagtet de staae paa usikker Dypsigelse, men dog formodes at kunne beholdes saalænge, som der svares $6\frac{1}{4}$ pCt. af dem, end de gaae til Distrikternes Creditforeninger, paa Grund af den ringe Priis, hvori disse Creditforeningers Obligationer staae. Jeg har selv seet Exempel paa, hvor betydeligt Tab en Mand kan lide ved at laane Penge af Creditforeningerne.

En Mand søgte saaledes ifjor et Laan af 16000 Rd. i Creditforeningerne og fik det, men i de 3 Uger, der forløb, inden han kunde faae sit Skjøde expederet i Kjøbenhavns Magistrat, saldt Creditforenings-Obligationerne saaledes, at han tabte mellem 6 å 700 Rd., og dette Tab vilde han ikke have lidt, dersom han havde høvt Tilfagn fra en Creditor i Altona, thi denne giver Penge i klingende Mønt og dette er noget ganske andet. Jeg troer derfor ikke, at denne Henvisning til Creditforeningerne have noget at betyde, og jeg har omtalt dette for at oplyse, at der ikke deraf kan hentes nogen Indvending mod mit Forslag. Det maa dog fornødigvis staae en Eiendomsbesidder, som trænger til Penge, frit for at afgjøre med sig selv, om han hellere vil tage Laan i Creditforeningerne, end han vil søge om Bevilling i Indenrigsministeriet til at faae Laan til 5 pCt., som er det Samme, som Creditforeningerne tage.

A. Sage: Jeg troer ikke, at det er rigtigt at opholde Thinget længe med, hvad jeg har at sige i Anledning af dette Lovforslag. Jeg er i samme Tilfælde som det ærede Medlem fra Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Jacobsen); jeg betragter dette Lovforslag som et Afdrag paa, hvad vi billigtviis kunne vente. Der er jo egentlig ikke ført noget Forsvar for en Lov, som binder Rentefoden — det har Ingen alvorlig paataget sig —, og det er altsaa heller ikke nødvendigt at indlade sig derpaa. Derimod har det ærede Fleertal af Udvalget, som ikke i det Hele ønsker, at der skal røres ved Forholdet, dog meent at burde pynte lidt paa den bestaaende Lov og sige Noget til dens Bedste. Det har saaledes anført, at den Lov, som binder Rentefoden, har bestaaet lige fra Danske Lovs Udstedelse til Dato. Ja der har været Love, som have været ligesaa gamle, men som dog ere blevene affåffede, og jeg skal saaledes minde den ærede Ordfører om en Lov af omtrent samme Alder, der ogsaa greb temmelig stærkt ind i vor hele Tilstand, hvis Dphævelse ogsaa tilveiebragte meget Røre, men som han dog i 1848 ikke betænkte sig paa at være med at lade ophøre. Jeg troer ikke heller, at den ærede Ordfører vilde være med at